

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 1

Januari-Februari 1973

Årgång 4

INNEHÅLL:

Den nya tiden

Ur våra Mästares liv och lära
berättat av Gulli Bergvall

Människan vaknar

Judafolkets historia i ny belysning

Tidskrift i stencilform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, 1tr.ned, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel. 031/ 16 47 82

1) Ursprunget

2) Katastrofernas härjningar

3) Semiterna

Samtliga artiklar är, när annat

ej angives, skrivna av

Elisabeth Ståhlgre

Kamp, förklaring, uppståndelse

Gralskalkens vidare öden

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris pr år Kr.12:- Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex.av tidningen kan erhållas, pris kr.1:50

DEN NYA TIDEN

Allt ser hopplöst ut omkring oss, knarkande ungdom, bankrån och
åldringsöverfall, och uppmaningen att acceptera detta som ett
led i utvecklingen fram mot ett mål av högre lyftning, kan fö-
refalla mindre väl motiverad.

När något nytt ska arbetas fram, ser det gamla ut att befinna
sig i kaos. Den rening som förebådar förbättrade villkor äger
rum under lidande. Det som är avsett att gallras bort måste upp
till ytan, för att ett stadigt grepp ska kunna tas om det till
utgallring färdiga. Det negativa, det som motarbetar sanningen
måste bort, och det sker under plåga för alla parter. Rensnings-
aktionen följs av jämmer och klagan, det är detta vi hör eka i
våra öron, denna kvalfyllda gråt; men tonerna som väljer fram
för att bringa tröst lyssnar ingen till, de stöts bort av tviv-
lande sinnen.

Men nu är världen färdig att ta emot förnyelsen, de protestrop
som höjs mot skändligheterna i Vietnam, är bevis för detta. Fol-
ken nöjer sig inte längre med att höra om massmord på oskyl-
diga, verkställda av världens mäktigaste stat. Man reser sig upp
i protest. Så genomträngande skallar ropen, att hoppet må väckas
att detta är det sista av alla krig. De obetydliga skärmytslingar
mindre stater emellan får betraktas som de sista andhämtningarna
från en döende, vars namn är: den sista kampen.

En annan form av överenskommelse staterna emellan ska växa fram,
när osämja varslas, den kommer när människan är färdig, och alla
tecken tyder på att hon vuxit till en sådan nivå. Därför ska vi
inte förfasa oss över dagens oroande läge; när stormen bedarrat
och solen lyser fram, då ska vi se det raserade, bära följderna
och på nytt bygga upp på stabilare grundval och med andra bygg-
nadsstenar, vars beteckning är broderskap och san kärlek till
alla. - Den tiden kommer, den är nära, vi vet det, vi vet att
människan har vuxit.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

På nyårsdagen 1896 var amerikanerna tidigt uppe. De tyckte sig alla ha på känn, att vad de hittills upplevt endast varit trappsteg upp mot ~~det~~ som från och med nu väntade dem.

Den man, som en gång tolkat Spaldings vision på tempeltaket, kom på besök vid frukosten och inbjöd dem att besöka det stora Tau-korsets tempel, som var beläget strax utanför byn. Spalding beskriver detta tempel på följande sätt:

"Templet var uthugget i en klippa, som reste sig lodrätt till en höjd av nära 200 meter. Rummen var huggna in i berget så djupt, att alla väggarna utgjordes av berg. På de ställen, där fönster måst anbringas för att släppa in ljus och luft, hade öppningar gjorts i ytterväggen som vette mot söder. Fönsteröppningarna var ungefär $2\frac{1}{2}$ meter i fyrkant, och varje rum hade två sådana öppningar - utom det första eller nedre rummet, som endast hade en öppning. Denna vette mot en stor skreva i klippväggen på östsidan. När templet höggs ut ur klippan hade detta nedre rum ingen annan öppning än ingångsöppningen från en tunnel, som genom berget förde till den närnda skrevan. Fönsteröppningen hade gjorts senare. Från början var ingången till tunneln gömd under ett stort stenblock, som en gång hade fallit ned från klippväggen och blivit liggande på en utskjutande "hylla". Detta stenblock kunde skjutas för inifrån gången. I detta läge kunde blocket inte flyttas från utsidan. Själva klipphyllan kunde endast nås med hjälp av en 17 meter lång stege, som manövrerades uppifrån.

Vid fönsteröppningarna fanns flata stenar, som på undersidan löpte i spår, så att de lätt kunde dras för fönstren. När de var fördragna, kunde man från byn inte se skymten av en öppning. Man sa oss, att befolkningen brukat ta sin tillflykt till denna byggnad för att skydda sig mot plundrande rövarband, som härjade längre norrut och som ibland kunde komma så långt åt söder som till denna by. Byn hade förstörts flera gånger, men folket hade kommit undan oskatt, eftersom de kunde söka skydd i templet i klippan.

Templet hade inte byggts av våra vänner, utan de hade förvärvat det av byborna att användas som förvaringsplats för talrika urkunder, som de högt värderade. Sedan de förvärvat templet, upphörde plundringstågen, byn ödelades inte mer, och alla levde i fred.

Det sägs, att en del av urkunderna daterar sig från tiden för människornas ankomst till jorden - att dessa urkunder tillhört naacalerna eller de Heliga Bröderna och att de en gång kom direkt från Människans Moderland. Man säger likaså, att dessa Heliga Bröder kom direkt till Burma och undervisade nagas. Urkunderna tycks bevisa, att dessa människors förfäder var de som skrivit Sourya Siddhanta och de tidigare Vedaböckerna. Sourya Siddhanta är det äldsta kända verket om astronomi. Dessa urkunder placerar det 25.000 år till-

baka i tiden. De tidigare Vedaböckerna skulle ha en ålder av 45.000 år. Det påstås inte att alla dessa skrifter är original, utan att en del kopierades från originalen och fördes hit för att bevaras här. Det sägs, att dessa urkunder och de babyloniska urkunderna kopierades från samma förlagor. Det hävdas alltså, att de original, från vilka de här befintliga aktstyckena har kopierats, är de ursprungliga osiriska och atlantiska urkunderna.

Rummen i templet hade lagts över varandra i sju våningar med förbindelse genom en serie stentrappor, som huggits ut i berget. Ingången till trappan var belägen i ett hörn av rummet, och trappan steg i 45 graders vinkel, tills den nådde en avsats med ingång till nästa rum. Bottnarna mellan de olika våningsplanen var drygt 2 meter tjocka, och taket i det översta rummet i sjunde våningen låg ett stycke nedanför en bred, utskjutande klippavsats, ungefär 30 meter från stupets övre kant. En trappa ledde från detta rum upp genom en öppning, som stod i förbindelse med det mittersta av en fil på fem rum, som var uthuggna i klippavsatsen så, att hela byggnadsverket hade formen av ett väldigt Taukors (T-format).

Dessa översta rum var lagda så, att klipphyllan bildade en sorts balkong med ingångar till rummen från denna. Klippan bestod av mjuk, grovkornig granit. Arbetet hade tydligen utförts med grova handverktyg, och det måste ha tagit årtal att fullborda det. Det påstås, att inte något som helst virke hade använts vid byggandet av detta tempel. Men när våra vänner förvärvat det, satte de in trävirke och rummen blev mycket tilltalande.

Vi fick också veta, att fönstren aldrig varit stängda och ingången aldrig blockerad, sedan templet kommit i mästarnas ägo."

Amerikanerna uttryckte en önskan om att kunna förstå och få så mycket kunskap som möjligt. Mannen som besökte dem svarade:

"Från och med nu finns det lektioner för dem, som inte förstår eller fattar det sanna målet för ett liv som levats väl. Detta betyder inte ett asketiskt och dystert liv, inte isolering eller ledsnad. Det betyder ett liv av fullbordan och glädje, där alla sorger och all smärta är för evigt bannlysta.

Ni har uttryckt en önskan om att förstå och veta. Denna önskan är knappast uttalad, förrän den uppfylls. När jag ser ut över er, som är församlade här, kommer ett ord från er bibel mig i tankarna. Det är 'Där två eller tre är församlade i mitt namn, där är också jag mitt ibland dem.' Hur ofta har inte den versen tolkats mer eller mindre som en lek med ord i stället för att tillämpas och förverkligas. Det stora fel ni gjort med Jesu lära är, att ni förvisat den till ett dimmigt och oklart förflutet och betraktat den som något mytiskt och mystiskt, någonting som kan vinnas efter döden i stället för att tillämpas på det dagliga livet här och nu.

Vi vill att ni skall förstå, att vi inte hävdar att Jesus

såsom Kristus företrädde ett livsplan eller tillstånd, som han ensam förverkligat eller uppnått. Detta hade, i större eller mindre grad, uppnåtts av många siare och profeter från andra tider och folk. Men vi framhåller Jesu liv, emedan hans liv är det vi bäst kan förstå. Det är ett trosinspirerande faktum att han omsatte sin lära i levande liv. Den som skänkt oss Bergspredikan och liknelsen om den förlorade sonen kan inte göras ansvarig för den spekulativa dogmen om den ställföreträdande försoningen, som så starkt har påverkat kristet tänkande i århundraden.

De som lett det kristna tänkandet har dragit Jesu efterföljare bort från den praktiska tillämpningen och från studiet av Gudskraften. De har lärt dem att se på hans undervisning som apostlarnas erfarenheter efter hans tid i stället för att lära dem att den l. p. vilken denna undervisning är grundad är en exakt vetenskap, som alla skulle kunna förstå och erfara i sitt liv.

Österlänningarna har gått till motsatt ytterlighet. De har gjort det vetenskapliga i religionen till det allt över-skuggande föremålet för studium och strävan. På så sätt har båda parter fört in sin religion i det mirakulösa och övernaturligas område. Den ena har absorberats av det enbart etiska och den andra av det helt vetenskapliga, och båda har utestängt det sant andliga.

Klosterlivet med dess tillbakadragenhet, dess asketism och avskildhet från världen - vare sig det gäller buddistiska eller kristna kloster - är inte den nödvändiga eller rätta metoden att uppnå andlig upplysning. Och inte heller är det ett sätt att förverkliga det fullkomliga livet i vishet och kraft, så som det företrädde av Jesus.

Klostren har funnits i många tusen år, men ändå har de inte på långt när åstadkommit så mycket för den vanliga människans upplyftande som Jesu lära gjorde under de korta år som han verkade på jorden.

Forts. i nästa nr.

MÄNNISKAN VAKNAR

Vi har många gånger undrat hur det ska se ut i världen den dag människosläktet i sin helhet vaknat till insikt om andelivets sanningar. Som det nu är ger det dagliga livets omsorger så mycket för alla att tänka på att tid inte blir över för något annat. Det är bekymmer och det är glädjeämnen, allt griper sinnet med samma kraft. Nåväl, säger de flesta, vi är satta här i materien för att verka, låt oss sysselsätta oss med vad detta bjuder, det som kommer sedan får vi ta hand om då.

De gammaldags profeterna behandlas med överlägsen attityd, senare tiders förutsägelser tas emot med samma skepsis. Det finns kristna människor som förklarar att de går i kyrkan för säkerhets skull. Kanske finns det sanning i det som sägs, och det är bra att vara på säkra sidan. Vilket visar att de alls inte är så säkra, den sidan de talar om är den ovissaste av alla.

Så kommer den dag då de står inför faktum, då allt det som förutsagts har slagit in. Olyckan har kommit över dem. Till intet tjäna deras kyrkobesök. Det som inte är äkta ska förgås. Bergen faller över dem, skyarna vräker sina vattenmassor över jorden med död och förödelse till följd.

Då vaknar människan, då får hon upp sina ögon. Kanske det är bäst börja lyssna. Att det är för sent inser många, men orden för sent får aldrig ljuda över våra läppar, vi som satts att bistå dem. Hjälpen ska komma till dem som verkligen vill söka sig upp mot den stora Sanningen. Av egen kraft kan de ej höja sig, därtill är det för sent, men den stora Kärleken som är ett med Visheten kan hjälpa och kommer att hjälpa. Det givs medel att nå var och, som söker sig mot den rätta vägen.

Vi har sett vilka storartade resurser som står till buds, när jordbävningar och översvänningskatastrofer drabbar ett land. Det är en positiv faktor att ta fasta på i en värld som i välfärdstider är fylld av ovilja mot varje offer. Det är de stora olyckorna, så hemskt det än låter, som vi får räkna till väckelsemöjligheterna. Det har alltid varit så, det har alltid krävts lidande för att få den jordbundna människan att vända tankarna åt annat håll.

Vad skulle det bli med släktet om vägen finge fortsätta ned i allt vildare tillfredsställande av lustar och begär. Den sovande anden måste väckas, och endast olyckan förmår det. Och när anden i människan vaknat och börjar skymta sanningen, då gäller det att hålla den nytända lågan vid liv att den inte slocknar. Om det gamla på nytt får växa fram och förkväva tankarna på värden av högre art, då blir det inte lätt att ännu en gång nå henne.

Men dessa människor, som blivit uppmärksamma på sin belägenhet, är det som vi ska ägna vår uppmärksamhet åt. Vi får inte förtröttnas, med nya exempel ska vi underhålla lågan tills den får kraft att brinna i klarhet. Vi må påverka henne att med iver fortsätta forskningen av det som en gång väckt hennes intresse. Hon kommer inte att ångra den tid hon använder åt studier av det nya, som nu är på väg in i vår tid. Alla har behov av att komma bort från det som håller sinnet bundet i tyngande band.

Det vi ska lära dessa nyväckta sinnen är att det forna varit ett onyttigt fördrivande av dyrbar tid, att endast det har värde, som höjer oss mot det andliga. Vi ska lära dem förstå att det andeliv vi talar om är verklighet, långt mer än det vi hittills mött av materiell art. De må få veta vad det menas med att få inblick i en andlig värld, nå kontakt med den och möta väsen, som äger mer intelligens än vi, inte endast möta dem i korta glimtar av

ljus under högtidstunder, utan varaktigt förbli i deras livgivande närhet.

Öppet sinne krävs, positiv inställning, villighet att lyssna. Och när tvivel uppstår och motstridiga frågor framställas, må de läras att utbyta det kritiska sinnet mot ett särskiljande. När de frågar vad som är sanning, och hur de ska skilja mellan rätt och orätt, lär dem då att pröva vilken väg som leder mot Sanningen. Den vägen ska väljas. Orättmätig kritik stöter bort den hjälpsamma handen som sträckts ut mot dem. Det negativa drar ner. Upphöjd andlighet nås genom ett provande av det förelagda materialet. Den som lär sig utbyta kritik mot särskiljande provning, som leder fram till bevis, han når det verkliga.

Världen är fylld av det negativa, vi må sträva att dämpa dess maktställning. Vi är utrustade med förstånd, må vi bruka det och med järnhård hand skilja det falska från det äkta, ej acceptera något som strider mot förnuftets lagar. Tänkandet får inte bli vanetänkande, klipp av de banden, bryt ner alla fördomar. Det gamla får inte låsa fast oss, då har det nya ingen möjlighet att slå rot i våra hjärtan.

Så ska vi tala till dem som blivit efter på vägen, förse dem med material till fördjupat tänkande och lära dem inse att den frid som följer på andlighetens fördjupande har värdefulla erfarenheter att ge. Det är frid vi söker, där den står att finna, där ska vi slå oss ner och stanna.

Världen omkring oss får ett nytt ansikte när människan i gemen vänt sitt intresse till det andliga. När studierna fördjupats, lär henne erfarenheten att ju längre hon tränger in i livets hemlighet dess mer vidgas blicken och nya perspektiv öppnas till en förståelse av alla tings inbördes sammanhang. En lycka följer som är vid intet annat att likna. Hon lär sig inse att kunskap är makt och erfara att det inte längre innebär någon svårighet att gripa den stora sanningen. Hon ser den ligga utbredd framför henne färdig att gripas och hon känner lyckan i att äga den. Ingenting kan efter detta fångsla sinnet så som denna nyväckta känsla.

Den gamla kampen för prestige och längtan att synas vara i nivå med alla andra faller bort och istället kommer den allt uppslukande iveren att nå förening med de väsen som ensamt kan skänka varaktig tillfredsställelse. Så ska väg röjas för den människan att nå fram till de eviga riken aldrig sinande källflöden och hon ska i tacksamhet dricka av deras livgivande vatten, och ska efter detta ej mera törsta.

MULFORD: HUR UNDGÅ DÖDEN?

När vi tänker bygger vi av osynliga substanser något som drar till sig krafter att hjälpa oss eller skada oss, beroende på arten av de utsända tankarna. Det vi mest tänker kommer vi att bli.

Den som äger kraft att avskära de lägre förbindelserna, öppnar vägen för de högre. Verkligt levande liv, ett öppnande av andliga strömbanor, det är källsprången, som upprinner i det eviga varat.

All fruktan försvinner, då det blir uppenbart att ingenting finns att frukta för den som flyter i det oändliga gudas tankeström. Allt vad vi önskar, lugnt och utan otålighet, skall möta oss på den väg vi vandrar, inga gränser är satta för den makt, varunder tankeströmmarna lyder.

JUDAFOLKETS HISTORIA I NY BELYSNING

1) URSPRUNGET

Det berättas om en strid i himmelen i tidernas begynnelse mellan ärkeängeln Mikael och Lucifer. Luciferandarna hade skapats av höga andemakter för att tjäna livet i dess utformning på plan efter plan. Vi får tänka oss Lucifer som syntesen av en stor skara andar, i en gestalt möter vi honom. Hans namn betyder ljusbringaren, han skulle sprida ljus bland växande människosläkten. Så var det det tänkt, men dessa andar greps av övermod och vägrade underordna sig sina Skapare.

En strid i himmelen, sägs det i de gamla berättelserna, vi får se denna strid som försök av de styrande andemakterna att övertyga vederbörande om rätta sättet att handha anförtrödda medel. Kostbara andliga gåvor förde det med sig, förmånen att så få framträda ur skaparhand, det var egenskaper som hör högre världar till, som kom på deras lott, och blev deras arvedel.

Men Lucifer föll. SJÄLVVRÄDIGHET var orsaken. Ner till lägsta planet störtades han, så snabbt att han ej hann med att på vägen skapa kroppar åt sig från de världar han passerade., så som andra nedstigande har för sed. Som en makt utan kropp får vi se honom, placerad längst ner i rangordning. Av den Högste var uppdraget honom givet, som balansfaktor för universum skulle han tjäna. Han har blivit kallad ett ont väsen, många namn har han fått, men vi får aldrig glömma att det är den Högstes vilja som här sker. Universum kräver en balanserande faktor, som polaritet till allt positivt har han fått verka. Han blev det negativa.

Så som alla skapade ting och väsen har en positiv och en negativ sida (det negativa inte att se såsom något mindrevärdigt) har också denna negativa faktor Lucifer de båda komponenterna i sig, den negativa samtidigt med den positiva skapad. Men den negativa parten, som hade att följa med sin andra beståndsdel till hans nya placering, lyckades under nerfärden skapa åt sig de höljen, som hör de olika planerna till. Han kom därigenom att äga förmåga att ta kroppslig gestalt.

Lucifer i sina båda gestalter har stannat på högt plan så tillvida som han ägt höga plans förmögenheter, han har levat sitt evighetsliv bortom födelse och död samtidigt med att jordens folk utvecklats genom rotraserna.

Låt oss förflytta oss till Asagudarnas tid i Norden, då Lucifer hunnit få säte i de mänskliga, fysiska kropparna - en för honom nödvändig åtgärd, eftersom han ej ägde egna kroppar av något slag. (Namnet Lucifer betecknar alltid den positiva principen av hans väsen.) Det gällde för vår världs andliga hierarki att övervinna Lucifers självrådighet, rena och höja honom, att han måtte återvinna sin förlorade position. Gudarnas uppgift var att ändra hans motstridiga inställning till högre makter, därför tvekade de inte att ge honom uppdrag och ge honom en hög ställning. Vilken av hans båda principer de då valde var oväsentligt.

I gudarnas skara återfinner vi guden Tor, åskans och ljungeldens gud. Han var den negativa delen av Lucifer. Luciferandarna var vid denna tid inte onda väsen, men de förde in i världen egenskaper som kallas så, och detta onda har under tidernas lopp ökat i styrka. Genom att den negativa principen under nedfärden hade sänkt sina vibrationer tillräckligt långsamt för att ha hunnit lära känna de olika planens uttrycksmedel, hade han antagit de former som utmärker varje plan.

Så togs han upp i gudaskaran, det sägs att han var son av Oden. Nordborna behövde en hjälpende andekraft, därför blev han av gudarna tillfrågad om han ville åtaga sig ledarskapet ifråga om Skapande Verksamhet. Som representant för detta verkade han under årtusenden i Norden.

Men hans egenskap SJÄLVRÅDIGHET bragte honom i många konflikt-situationer med den högste guden, Oden, I ett hednatempel i Gamla Uppsala, för länge sedan utplånat, sågs guden Tor, av mänsklig konstnärshand framställd, som den högste bland gudar, med Oden och Frej på var sida om sig, båda placerade i lägre positioner.

Detta övermod kunde inte tolereras, han fick vika. Tors avskiljande från gudaskaran var en av orsakerna till Ragnarök, gudarnas fall. De drog sig tillbaka till sina boningar i Himalaya och Anderna, varifrån de i sina höga andliga kroppar hela tiden verkat trots färder till Norden för att bistå ett vrångt släkte.

Men folket i Norden fortsatte att blota till Tor och de andra gudarna, långt efter att de lämnat dem. Djupt nedsänkta i det materiella kunde de inte längre se sina gudar, men berättelserna om dem gick från far till son genom släktleden.

Dessa händelser leder fram till ariska rotrasens första underrasers tid.

2) KATASTROFERNAS HÄRJNINGAR

Den första, stora katastrofen hade gått fram över världen, Lemuriens stolta kontinent hade slitits loss och resterna sjunkit i havets djup. Och folken hade undan för undan flytt till säkrare trakter och börjat ett nytt liv i ny miljö. Så var den atlantiska rotrasen född och framlevde sitt liv under många årtusenden, under det Lucifers välde tilltog alltmer i styrka.

Men nya olyckor väntade. Atlantis' folk hade länge insett att katastrof hotade dem, landet hade visat tendens att sjunka i havet, den ena översvåmningsvågen efter den andra berövade dem delar av deras land. Och folket flydde lämnande även denna kontinent till undergång.

En elit av folket hade emellertid hållit sig rena från luciferisk besmittelse, de var utsedda att bli utgångspunkt för den nya rotrasen, den ariska.

Inför det växande hotet samlade manun, det är ledaren för rasen, denna elit till uppbrott. Det var den 5:e underrasen av den atlantiska rotrasen, som var förutbestämd att bli skapare av det nya släktet. Han samlade dem för att med hjälp av rymdskepp från främmande världar - av samma slag som dem vi idag ser över himlavalvet - överföra dem till Asien, där landet var säkrat för översvåmningshot.

Det är bibelns syndaflod vi här möter, icke att förväxla med den tidigare katastrofen, som kom Lemurien att gå under. Låt oss säga att den katastrof, som skulle bli den ariska rotrasens födelse inträffade för ca 7000 år sedan.

Det var Vaivasvata manu som utförde bedriften att föra sitt folk ur faran. Han är identisk med bibelns Noak. Väl färdades han inte på havet med sitt folk jämte allehanda djur, utvalda att leva under nya rotrasens tid, inte på havet utan över havet i rymdskepp, ställda till hans förfogande av samma utomjordiska skaror, som också numera i hjälpende syfte omger vår jord.

Visst kan berget heta Ararat, där de tog land, men lämningar av ett skepp ska aldrig återfinnas, ty de återvände med sina färde-medel välbehållna till utgångspunkten för resan, när den dyrbara lasten fått fotfäste på land.

Men det var inte endast djur och människor som medfördes. Med på färden hade också manun viktiga upplysningar om världens historia. I de grottor som bildats vid de stora omvälvningarna, när marken veckades och omformades till berg, sedan de inströmmande vattenmassorna dragit sig tillbaka, kunde dessa skrifter bevaras på ett betryggande sätt.

De utgör vår ur-äldsta historia. Vedaböckerna bygger på denna samling dokument av oskattbart värde. Det var en bildad värld, som då höll kulturens fana högt. Skrivkonsten var man väl förfaren i. Sanskrit är ett interplanetariskt språk, det enda i vår värld. Det talades och skrevs på lemuriernas tid och användes interplanetariskt i den mån samtalsspråk med tungan var nödvändigt.

3) SEMITERNA

I Asiens bergland slog de sig ned, dessa nykomlingar från Atlantis, eliten bland detta folk, för att skapa en ny rotras, den ariska. Många hade före dem flytt från sitt hemland, de hade brett ut sig runt Medelhavet, levde där och acklimatiserade sig så småningom och blev efterhand uppblandade med de inhemska befolkningarna.

Men eliten, som dragit till Himalayas bergland höll sig nogsamt till den egna stammen. Så blev de utgångspunkt för det nya släktet. I Tibets bergland, deras nya hemvist, levde vid deras ankomst ett folk, som utgjorde eftersläntrare från tidigare raser, utflyttade från Lemurien medan ännu denna kontinent stod i sitt flor. De var ett synnerligen lågt stående folk, och manun tillhöll de sina att hålla den egna stammen ren, och förbjöd dem att blandas sig med urbefolkningen.

Så levde och förökade sig detta folk i och omkring länderna där nuvarande Indien är beläget, bildande den första underrasen av ariska rotrasen. Det var den semitiska underrasen - en av Noaks söner hette Sem - och den lever ännu kvar i Indiens hinduer jämte många andra folk utspridda runt Medelhavet. Deras religion, som ännu idag består i Indien var medförd från Atlantis och upptecknades efterhand. Deras gudomlighet var trefaldig, och har i denna form överförts till och övertagits av kristendomen.

Detta folks sätt att se på tillvaron skiljer sig vida från Västerlänningens. Allt är där framställt i väldiga räckvidder, såväl tids- och rumsbegreppen som de mänskliga ödesutformningarna.

Om Indiens religion representerar det kosmiska, det väldiga, de stora tidsskedenas utveckling, ser vi i persernas religion, Zarathustras, den mänskliga kampen mellan gott och ont, balanserandet mellan de båda, en balans som ständigt måste upprätthållas. Men svagheten i denna religion ligger däri att dess utövare såg de båda maktfaktorerna som jämställda i styrka. Så kan det inte vara. Det vi kallar det onda är det negativa och detta måste vika i kraftlöshet inför det positiva väldiga övermakt. Och dock balanserar de båda varandra.

(forts. i nästa nr)

KAMP - FÖRKLARING - UPPSTÅNDELSE

När vi vänder oss från en stig, som vi ser leder vilse och grips av oro att inte finna en bättre ledande mot trygghet och visshet må vi noga lyssna till de impulser som kommer till oss. Ibland härrör de från oss själva, och det är gott och väl, om blott impulsen klart övertygar oss om det rätta i det beslut vi fattar.

I de flesta fall är det emellertid inte vi själva som inger oss impuls i viktiga frågor, rådet kommer från källor, som är - vad vi brukar kalla - översinnliga. Detta översinnliga ska vi göra oss förtrogna med, tills det obekanta däri blir välbekant.

För den som är ivrig att lyssna till sådana bud är det av vikt att rätt lära känna sammanhanget. Det är en kamp han givit sig in i. Han söker sig fram i bön, och bönen går till det plan där dess innehåll hör hemma. En bön om självisk vinning når inte över ^astralplanets lägre sfärer, där de väsen hörsammar kallelsen, som har till uppdrag att lyssna till den sortens anrop. Så är det ock med de impulser vi mottar från andevärlden, de kommer till oss från sådana sfärer som vi är vana sysselsätta våra tankar med. Att nöja sig med detta betyder ett kvarblivande på låg andlig nivå. För den vinningslystne finns kanaler öppna, som sätter honom i rapport med väsen som befordrar materiell vinning, och är han en villig lyssnare ska resultatet ge sig tillkänna på lägsta jordeplanets låga sfärer.

Det finns organisationer, som ger sig ut för att vara höga andligaoch som väljer korset som symbol för att kamouflera sin rätta karaktär. Från dem ges råd om hur och när affärer bör göras upp för att bringa vinning. De som sysselsätter sig med sådan kraftutsändning, vet inte från vilka sfärer de hämtar impulser. De kallar sig andelivets behärskare och leder sina elever till källor, där det kalla guldet väller fram förkvävande livets friska vatten i dess flöde.

När du söker svar på din undrar var du rätt ska välja den väg du har att följa för att nå höga andliga riken, glöm det som ger tonvikt åt den egna fördelen, de råd du från den linjen mottar, de härrör från mörka källor. Villkoret för sann framgång är o-självisk strävan. Den som beräknar vad han ska utvinna för egen del på en ideell gärning, han är på fel väg.

Har du funnit en plats i livet som tillfredsställer en rätt strävan efter högre sanning, stanna då där. När du funnit den församling som avskriver all materiell vinning, anslut dig till den, sedan du ock erfarit att dess medlemmar lever i inbördes harmoni med varandra. Du kommer inte att ångra dig, och även om vägen leder mot försakelse, ger den det du mest bör eftersträva, andlig vinning. Det val du gör kommer att stänga vägen för låga andemakter, ingen lägre makt når den, som avstängt slussarna för deras impulser att tränga fram till medvetandet.

Det vill kamp till för att få oss att välja rätt. Den kampen betyder mer för vår lycka i livet än vi merendels förstår.

I de dagar vi nu upplever ska resultatet av ett rätt val ge sig tillkänna. När urvalet skett, det som skiljer den förnuftigt lyssnande skaran från dem som låter sig lockas med jordiska fördelar, då ska det visa sig vari fördelen består att vägen valts med omsorg och klar eftertanke. Då ska det ges den förklaring vi söker; förklaring på varför vi utsatts för den tunga börda vi haft att bära. Vi får veta vad ändamålet varit med vår kamp.

Först när vår kamp fört oss till den avgörande vändpunkten, den då ljuset börjar skönjas och vi med en sista förtvivlad kraftan-

strängning nått denna avgörande punkt och det står klart för oss att vi är på väg upp ur lidandet, då nås vi av förklaringen. Då slår den ned över oss med en väldig kraft, och vi vet från och med nu att hemligheter kommer att avslöjas och vi får veta orsaken till våra bedrävelser.

Enligt Guds egen lag kan ingen förklaring ges förrän vändpunkten är uppnådd, därför ska vi kämpa kampen till slut. Därför att det är låga krafter vi har att övervinna, blir kampen hård. Det är inte endast oss själva vi tjänar med vår seger, det är mänsklighetens befrielse från vår fiende Lucifer vi uppnår. Och när den egna, individuella kampen har förts till seger, ska förklaring ges över hur vår seger har kunnat bli allas seger. Det är i enheten, alla väsens enhet, förklaringen ligger. Att vår gärning blir ett med hela människosläktets, vår längtan efter befrielse ändrar i allas frigörelse, att förstå hemligheten häri leder fram till nästa steg i trefalden.

Och detta nästa steg är uppståndelsen, och innebörden häri kan endast den förstå, som uppnått den. Om dess verkan på människosinnet kan endast den tala, som genomlevt detta under. Än så länge får vi kalla det ett ender. Att beskriva vad det döljer är icke möjligt. Det må anges i liknelser.

Västerlandets folk har föga kännedom om dessa ting, men Österns människor med deras vishetsreligioner har många att framvisa, som erfarit dess sällhet. Det är det de kallar Nirvana, som motsvarar det kristna himmelriket, som av den kristna kyrkan blivit förlagt till en så avlägsen ort och till en framtid så fjärran att det kan förefalla ouppnåeligt. Och dock kan vi uppnå det den dag vårt sinne vill vakna till ödmjuk underkastelse under den Högstes vilja.

Så ska du se den väg du har framför dig, såsom bestående av tre faktorer: KAMP, FÖRKLARING och UPPSTÅNDELSE. Den första delen har du uppnått, när din fasta vilja att övervinna fört dig till vändpunkten, där du börjar skönja ljuset. FÖRKLARING ges i dina studier, om de regelbundet bedrives och med fast vilja omfattas. Men det gäller också eget tankearbete. När så detta utfylles med lyssnandet till högklassig musik, fyllande alla krav på det emotionellas tillfredsställande, som leder till människokärlek och förståelse för tingens rätta sammanhang, då är de krav uppfyllda, som höga makter vill se förverkligade hos dig.

Då är målet inom räckhåll, och vi må hinna det innan tiden som är oss given har ebbat ut, då vi står inför det som ska ske med vår jord, det vi alla väntar på, somliga med ängslan emotser, andra fyllda med tro och tillförsikt. Då jorden går sin omvandling tillmötes i en katastrof av väldigt omfattning. "Då den ene ska tagas upp och den andre lämnas kvar", som evangeliet förutsäger.

Den allmänna åsikten har varit att de rättfärdiga ska tas upp och de övriga lämnas kvar, men vi bedömer inte alltid tingen rätt. Att få stanna kvar för att leva och verka i det som sedan kommer, det är en nåd att stilla bedja om, och den ska ges åt var och en som med allvar och nit beflitar sig om att kämpa kampen inom sig själv till slut. Den som vill segra ska se segerkronan tryckas på sitt huvud, och de uppgifter som sedan tilldelas honom blir av den art att vi endast i undran och bävan kan stanna inför dess överväldigande storhet.

GRALSKALKENS VIDARE ÖDEN

Vi har hört om Gralen, hur den, representerande människosläktet, bibehållit sin plats i nivå med dess utveckling. När släktet förmörkats genom synd och nöd, har Gralen förlorat fotfästet, kastats ut i en falsk värld och gått genom rövarhänder, tills den omhändertagits av någon av vår världs andliga ledare. Så som vår jord vid randen till undergång sett en frälsare födas till räddning ur nöden, så har Gralen - speglade släktet - tagits upp till tryggare förvaring av dem som känner lagen för livets utformning.

Gralen blev stulen från dess förvaringsplats i Keopspyramiden, det var under lemuriska tiden, då svarta magien härjade i Egypten. Under det att pyramiden hade uppförts med vita magiens hjälpmedel, hade luciferkraften tagit våldet över människan, och den har sedan dess ej vikit från henne. I dessa dagar är dess välde brutet. Nu ser vi mönstret för vår räddning.

Gralen stals och fördes bort och en kopia - den falska kalken - blev satt i dess ställe i pyramiden. Det var förmörkelsen vid människans erövring av en kraft, som ledde henne in i årtusenden av lidande och nöd.

Från den femina hierarkiens säte i Andernas hemliga reservat sände dess ledare, God Meru, ett sändebud ut att hämta Kalken, den äkta, och sedan dess har den förvarats under långa årtusenden hos dessa höga, andliga väsen. Det var den rena människan, som avskildes från den i synd nedsänkta. Och i Keopspyramiden stod den falska kalken som symbol för den del av släktet, som vägrade avstå från den makt det innebar att lämna sin kropp åt Lucifer.

Åren gick och landets präster fick allt större makt över sinnena. De visste ingenting om Gralens öde, för dem var klenoden, som förvarades i pyramiden blott ett värdefullt ting bland många andra skatter, som där förvaltades av dem. Makten blev för dessa präster det allt annat överskuggande, att äga herravälde över den mänskliga tanken, med jordisk vinning som drivfjäder, var villkoret för deras existens. Och den falska kalken råkade i glömska, så som samvetet tystas ner, när den onda maktens stämma överröstar alla andra ljud.

Lemurien gick förlorat och Atlantis sjönk i havet och folket flydde eller gick under. Ett nytt släkte skulle födas fram ur eliten bland Atlantis' folk. En renare ras skulle framträda, befriad från det ondas välde, så var deras mening, som ledde folkens öde. Men Lucifers tid var inte ute, under ännu en rotras skulle han härja.

Men i den tid som nu är inne är hans makt bruten. Låt oss följa släktenas öde och se hur deras kamp förlöper under den tid som gått sedan den ariska rotrasens begynnelse.